

Delft, 10 januari 1995
Karenina Reis Borges- de Jonge

Salle de Repos

Opvallend aan het werk is, dat het associatieve al in de titels tot uiting komt.

Dit is een aanknopingspunt, een begeleiding in een labyrint van ambiguïteiten, welke deel uitmaken van mijn kunst.

Ik ontkom er niet aan, dat associatie in zijn algemeenheid om betekenis vraagt; het staat er open voor en geeft 'ruimte' aan gedachten en beleving.

De keuze voor de onderwerpen (zeeën, tegels, e.a.) is het voortgaan op het verschijnsel 'plat/ruimtelijk', 'werkelijkheid/illusie'.

Middels 'beeldcombinaties' en de wijze van ophangen van de werken, is er sprake van een deling van het 'realiteitsniveau', namelijk:

1. werkelijke ruimte
2. beeldruimte
3. denkbeeldige ruimte

Zodoende gaat de omgeving als beeldmiddel in het werk op, waardoor de afstand tussen werkelijkheid & illusie op de spits gedreven wordt.

Wisselwerking tussen een en ander vat ik samen in:

- a. vorm en kleur } moment
- b. patroon, getal, maatvoering } continuïteit

De referentie van het conceptuele proces betreft ambiguïteit in alle opzichten.

Ondanks dat het 'beeld' van het werk uitnodigt tot een verwerking met behulp van moderne technieken, beperk ik mij bewust tot het traditionele medium van het schilderen (olieverf/acryl).

Door dit schilderen wordt juist een vorm van 'tijd' benadrukt, waar met name twee verschillende vormen van concentratie ontstaan:

1. trance-achtige, niet meer bewust van omgeving/tijd, onbestendig uithoudingsvermogen voor een bepaalde tijdsduur (schilderen van de perspectieven) zg. expressief schilderen
2. alerte, bewust van omgeving/tijd met bestendig uithoudingsvermogen voor een onbepaalde tijdsduur ('uitschilderen van patronen) zg. 'schoonschilderen'*

Of mijn werk nu gerekenend moet worden tot abstracte- of figuratieve schilderkunst doet er niet meer toe. Dat onderscheid vervalst.

Fred Wagemans heeft eens gezegd dat 'de voorwaarde voor abstractie in de schilderkunst is, dat het beeld zonder compositie is'.

Luciano Fabro zei al, dat die scheiding tussen figuratieve en abstracte kunst op een vergissing zou berusten (denk aan: "Lo Spiralo").

Het ontrafelen van de gewaarwording van 'ruimte en tijd' en van de 'werkelijkheid' blijft me aansporen om inzicht te krijgen in de complexiteit van het leven in schijn (aandoening) en zijn verschijning (vertoning).*

Tegenover de snelheid van deze tijd is dit aanschouwen een uitnodiging om tot rust en tot ontspanning te komen; met een gevoel van heimwee en historisch besef nodig ik de toeschouwer tot de 'Salle de Repos' uit.

* er wordt een vergelijking gemaakt met het 'schoonschrijven'.

* in dit informatietijdperk is er een verwarring ontstaan omtrent de begrippen ruimte, tijd en werkelijkheid.